

(Kort bemærkning).

Helle Degn: Jeg vil gerne have lov til at takke for, at statsministeren ulejlignede sig og ville svare på mange af de spørgsmål, jeg stillede, men jeg beklager dybt, at jeg ikke fik svar på det væsentligste spørgsmål for mig, som jeg tror også må være det væsentligste spørgsmål for den danske befolkning. Det var rettet til handelsministeren: vil handelsministeren oplyse om, på hvilken baggrund han finder at den danske regerings krav er opfyldt, eller vil han bekræfte, at den danske regerings betingelser er indført i tiltrædelsesprotokollen? Jeg synes, det er vældig væsentligt for den danske befolkning at få en forsikring om, at de betingelser, som den danske regering rejste til Bruxelles med, de bliver ikke alene taget til efterretning, men de bliver indført som betingelser, som den danske befolkning stiller.

For det andet vil jeg sige til hr. Knud Damgaard, at aviserne i udlandet er spækket med taler om, at Europa skal tale med én stemme nu. Vores egen udenrigsminister sagde, da han første gang var i FN og holdt sin tale, at Europa nu måtte opfatte det sådan, at det skulle spille en ny rolle, at Europa nu skulle tale med én stemme. Willy Brandt taler om det. Edward Heath taler om det.

Det får mig til at gå over til statsministerens spørgsmål. Det er jo rigtigt, at statsministeren har langt større parlamentarisk erfaring, end jeg har, men jeg vil have lov til at fastholde min påstand om, at Willy Brandt har sagt, at det er aldeles muligt, at der findes en EF-hær. Det har markedsudvalget fået et notat om, bilag 46. I dette bilag står der:

„Vil der i 80'erne måske findes EF-soldater?“

Svaret fra Willy Brandt lød:

„Det er aldeles muligt. Men vel at mærke kun gennem en sammenføjning af staterne, for vi vil ikke få et Europa, som ophæver de nationale identiteter. Men jeg går ud fra, at et Vesteuropa, som politisk har fundet sammen, ikke blot på det økonomiske område, må antage sig et større og endda et afgørende større forsvarspolitisk ansvar.“

Det synes jeg er ret så væsentligt.

Min taletid er snart opbrugt, men hvis

jeg må have lov at citere en enkelt artikel i Information, som skulle være et referat af et interview med Willy Brandt i det norske blad Norges Handels- og Sjøfartstidende. Her siger Willy Brandt:

„Men der findes naturligvis en sammenhæng mellem den almindelige udenrigspolitik og sikkerhedspolitik, som ikke lader sig skjule. Det vil sige, at når man har udenrigspolitisk samarbejde og koordination, så kan man ikke kunstigt og skematisk gå uden om de sikkerhedspolitiske overvejelser. Dette ser man allerede i forbindelse med problemerne omkring en europæisk sikkerheds- og samarbejdskonference. Netop med tanke på en sådan konference næste år er det fra vores side et stærkt ønske, at vesteuropæere må tage sigte på det mest mulige....“
 nu er det på norsk, så det er lidt svært.
 „..... må tage sigte på en mest mulig samstemt optræden.“

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Det er statsministerens udflugt udi det franske sprog, som kalder mig frem, denne skandinavisering, eller hvad det nu var. Statsministeren kom dér med en meget, meget interessant udtalelse, nemlig at der er en række udviklingslande, som er meget stærke tilhængere af, at Danmark-Norge går ind i fællesmarkedet, fordi, sagde statsministeren, de håber, at fællesmarkedets u-landspolitik så vil tage en retning, vi som demokrater kan være bekendt.

Hvad er nu det for noget? Hvad er det da for en retning, fællesmarkedets u-landspolitik har for øjeblikket? Jeg mente, at vi har fået at vide fra udenrigsøkonomiministeren og markedssekretariatet og alle mulige andre officielle organer, at fællesmarkedets u-landspolitik er noget af det fornuftigste og det bedste, man har. Vi har lige hørt fra hr. Poul Dalsager, at fællesmarkedet yder meget, meget mere i u-landsbistand, end Danmark gør osv., men nu får vi at vide af statsministeren, at nogle udviklingslande — efter min opfattelse lidt naivt, men lad det være; bemærk, at jeg bestrider ikke, hvad statsministeren sagde — håber, at EF's u-landspolitik, hvis Danmark-Norge går ind, vil tage en retning, vi som demokrater kan være bekendt. Man kan jo ikke drage anden